

[Ministeren for offentlige arbejder.]

ligere refusion fra statens side til de almindelige veje ligger det også sådan, at vi gennemførte den gældende ordning i enighed, da spørgsmålet var til behandling sidst.

Jeg må måske i denne forbindelse også have lov til at sige nogle ord om det spørgsmål, som flere af de ærede medlemmer, nu sidst det ærede medlem hr. Thestrup, var inde på, spørgsmålet om motorvejen gennem Jylland. For mig at se ligger det sådan, at det er egentlig den motorvej, der kommer sidst i rækken. Med de analyser, man har foretaget, er det helt klart, at dér, hvor de første motorveje må bygges — ud over de strækninger, vi er i gang med — bliver fra Odense til Middelfart og fra Middelfart til Odense og derefter fra København til Slagelse eller nord for Slagelse, hvor vi i øjeblikket er i lag med at bygge motorvej. Først derefter vil jeg tro at den jyske motorvej kommer. Det er jo ganske naturligt, at det må være rækkefølgen, for færdslen er ikke den samme i Jylland, som den er på øerne; dér deler den sig mod syd, nord og vest. Derfor må det være sådan.

Jeg skal imidlertid gerne sige til det ærede medlem hr. Thestrup, at med hensyn til linjeføringen forstår jeg godt, at det har interesse at vide, hvor linjeføringen skal være, selv om man ikke har første prioritet; og med hensyn til linjeføringen i Jylland for den kommende motorvej er det givet, at jeg står ved det, jeg har sagt ved samråd i finansudvalget, at dette spørgsmål ikke bliver afjort, før det er grundigt undersøgt. Det er muligt, vi havde været længere fremme i dag, hvis ikke professor Humlum havde blandet sig i det. Men det, at professor Humlum nu så stærkt har agiteret for at lægge en vej derude, hvor der efter min mening ikke er så meget brug for den, har gjort, at vi må foretage yderligere og mere vidtgående undersøgelser og analyser af hele problemet, før det bliver bragt frem til endelig afgørelse. Jeg kan altså love, at en sådan grundig undersøgelse vil blive foretaget.

Derimod ligger det noget sværere for mig at love det ærede medlem hr. Thestrup, at sagen skal komme til afgørelse her. Nu sagde det ærede medlem heller ikke „afgørelse“, men „behandling“. Jeg ved ikke, om der ligger noget i, at det ærede medlem

brugte ordet „behandling“ og ikke „afgørelse“. Hvis det ærede medlem mener, at vi kan drøfte det endnu en gang, ligesom vi gør det nu, skal jeg erklære mig klar dertil, men jeg er nødt til at sige, at hvis det er et spørgsmål om afgørelsen, kræver det en anden lovgivning end den, vi har i dag, for sådan som den bestående lovgivning er bygget op, er det til syvende og sidst ministeren for offentlige arbejder, der afgør spørgsmålet. Men det er klart, at lovgivningen kan ændres, og jeg har jo også været inde på, at det er muligt, man kunne komme frem til en anden lovgivning på disse områder.

Jeg tror, at jeg i det store og hele har været inde på de hovedproblemer, der har været fremme, selv om jeg indrømmer, der er meget andet, der kunne siges noget til.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen var meget stærkt inde på ministerens ansvar, og det vedkender jeg mig til enhver tid; men jeg vil gerne sige, at hvis det trafikøkonomiske udvalgs betænkning skal følges og vi skal bruge de 34 milliarder, som i 1980 måske nok er blevet til meget mere, så kræver det jo også, at man får stillet de midler til rådighed. Dér har det jo hidtil, enten det har været en trafikminister i en regering af den nuværende konstellation eller en trafikminister i tidligere regeringer af en anden farve, altid været sådan — og sådan må det vel være — at regeringen i sin økonomiske politik har måttet afveje, hvor mange penge der kunne stilles til rådighed til de forskellige opgaver, og dér tror jeg nok at det ærede medlem hr. Horn har mest ret, når han i sit indlæg i dag pegede på, at der også må ske en afvejen af de mange forskellige opgaver i samfundet, som staten skal løse. For det kan jo ikke hjælpe, selv om man er trafikminister eller minister for offentlige arbejder og derfor af sit ganske hjerte ønsker så mange penge som muligt lagt netop på dette område, at man vil skyde spørgsmålet om bygning af skoler, spørgsmålet om uddannelse, spørgsmålet om hospitaler og al den slags til side og sige: nu gælder det kun trafikinvestering. Det må blive en vurdering, en afvejning år for år af, hvor meget man kan sætte ind på disse områder.

Det er den linje, der har været lagt, og som jeg har givet tilslutning til i regeringen